

Починаю найсвятішу тему,
Вибираю найніжніші барви.
Скільки світла в імені твоєму,
Скільки в ньому доблесті і слави!

У віках недолі і неволі
Різні зайти як тебе гнітили!
Вийду в степ чи зупинюсь у полі —
Скрізь високі предківські могили!

Умирала мова солов'їна,
Пісня болем душу розтинала,
Але перед ворогом коліна
Ти ще ні разу не схиляла.

Ти мечем стрічала супостата
І вогнем ненависті палила,
І козацька вдача заповзята
Гайдамацьким гнівом клекотіла.

Падали імперії і трони,
І корони розсипались прахом,
І лунали благовісні дзвони
Над твоїм благословенним шляхом.

Ти не звернеш з нього ані кроку,
Як би вороги не лютували, —
Він омийтий пресвятою кров'ю
Тих борців, що за свободу впали.

Невмируща, віща їхня справа,
І нетлінні їхні заповіді,

Їм — довічні почесні і слава,
А тобі — цвісти і молодіти.

А тобі не знати горя-муки,
Хліб ростити, колиски гойдати.
І нехай і діти, і онуки,
Як і я, на тебе кажуть — мати.

Хай продовжать найсвятішу тему,
Доберуть щонайніжніші барви...
Скільки світла в імені твоєму,
Скільки в ньому доблесті і слави!
